

Hírek a zalai vadállományról

Mezőgazdasági vadkárra közel 345 millió forintot kellett kifizetni a 2010-2011-es vadászati évben Zala megyében, mintegy 100 millió forinttal többet, mint egy évvel korábban – mondta *Lázár Attila*, a Zala Megyei Kormányhivatal vadászati osztályvezetője.

Februárban 53 millió forintos veszteséggel zárult a vadászati év. A vadgazdálkodás éves árbevétele 1 milliárd 228 millió forint volt, míg a kiadások összességében meghaladta az 1 milliárd 282 millió forintot. A vadgazdálkodás nagyrészt a folyamatosan emelkedő terményárak miatt két éve veszteséges a megyében, tavaly mintegy 62 millió forintot tett ki.

A kiadásoknál a legnagyobb tételt a mezőgazdasági vadkár jelenti, ezért az erdőgazdálkodók és a mezőgazdasági szektor közös érdeke, hogy visszaszorítsák a nagyvadállományt. Kisebb létszámmal működőképesebb, gazdaságosabb rendszert lehet fenntartani – hangsúlyoz-

ta *Lázár Attila*. A kilövési tervet nem sikerült „tökéletesen teljesíteni”, ennek ellenére, ha kismértékben is, de tavaly óta csökkent a zalai erdőekben a nagyvadak száma. A legnagyobb károkat a vaddisznó okozza, ezért az elmúlt évben 11 ezer példány kilövését tervezték, ebből 9 ezret ejtettek el. Az 5 ezer gímszarvasból 4300, a 6 ezer őzből pedig 5300 került puskavégre. A kisebb létszámú dámszarvasból 70-et ejtettek el. A Keszthelyi-hegységben mintegy félszáz muflon kilövését is tervezték, de a nehezen vadászható példányokból csak 16-ot sikerült kilőni.

A végleges kilövési keretszámokat az agrárium, az erdőgazdaság és a vadgazdálkodási tanács közösen határozza meg, de a legfőbb koncepció, hogy tovább csökkenjen a nagyvadállomány. Az előzetes tervek szerint a 2011-2012-es évben a vadászatra jogosultak mintegy 11 ezer vaddisznót, 6 ezer gímszarvas és 6 ezer őzet ejthetnek el. A kisebb létszá-

mú dámszarvasból 200, a muflonból pedig 50 kerülhet puszcacső elé, az apróvadak közül pedig 140 mezei nyúl és 2500 fácán elejtését tervezik.

Az apróvad kisebb létszámban van csak jelen a zalai vadászterületen, vadászatauk majd ősszel kezdődik el. Az előzetes becslések szerint az elmúlt évben jelentősen megváltozott az állomány aránya. A tavalyi csapadékos időjárás miatt gyengébb volt az apróvad szaporulat, emiatt a fácánok száma például mintegy 23,5 ezerrel 19 ezerré csökkent. A ragadozóknál viszont kisebb mértékű emelkedés tapasztalható, ami egyelőre nem okoz nagyobb gondot a vadgazdálkodóknak, de számolni kell a jelenlétükkel és a károkozásokkal is. A rókák száma egy év alatt 3900-ról 4220-ra, a korábban 30 példányra becsült az aranysakál-állomány pedig közel háromszorosára emelkedett.

HVG

Könyvismertetés

Molnár Géza: Ember és természet – természet és ember

Molnár Géza: *Ember és természet – természet és ember* c. könyvét komor élvezettel olvashatjuk. Szépen fogalmazott, könnyen követhető, élvezetes olvasmány. Tovább erősíti bennünk azt az ősi tapasztalatot, hogy a természet nem felejt. Mindig válaszol arra, amit vele teszünk. Visszahat ránk, ám sokszor csak jóval később, mint amikor működésébe beavatkozunk. Olyan, mint a sérelmet

nem felejtő ember, aki nem hagyja megtorlatlanul, ami vele történt. Visszavágása olyan is lehet, hogy az ükunokák fizetnek elődeik tetteiért. Amikor a törzs öreg bölcse azt tanítja, hogy „Ne bánts a fát, mert az erdő szelleme megbüntet bennünket érte”, alapvető igazságot fogalmaz meg. Az ilyen képszerű tilalom mély nyomot hagy a világgal ismerkedő gyerekekben; ösztönerősségű erkölcsi gátlást épít a tudatalattijába. Hasonlóképpen a forrás, a patak, a föld szellemeiről és a természetet benépesítő egyéb lényekről

szóló tanítások is a környezet épségét, s ezáltal az adott közösség védelmét szolgálják. Amikor a mai átlagember kineveti s babonának tartja ezeket, nem tudja, mit csinál. Ma már ugyan világos számunkra, hogy ilyen emberi módon bosszút álló felsőbb lények nincsenek. Ám természettudományos ismereteinknek köszönhetően tisztában vagyunk

azzal is, hogy az erdő létfontosságú számunkra; vizünk, levegőnk, talajunk a faállományok mennyiségétől és minőségétől függ. De amikor fogyasztói életvitelünk úgy diktálja: irtjuk az erdőt, s ezzel „magunk alatt vágjuk a fát”. Nem értelmünk és tudományos ismereteink vezetnek ilyenkor, hanem a korunkat jellemző gátlástalanság. Nincs erkölcsi fék, nincs felelősségtudat magunk és főleg utódaink iránt, csak a pillanatnyi haszon. A piacgazdaság ki nem mondott jelszava: „Pénzt azonnal, bármi áron!” – anélkül, hogy ennek a gyakorlatnak másodlagos, későbbi hatásaival törődnénk. Fogyaszunk minél többet, gazdagodjunk meg minél előbb, s így jussunk el a földi paradicsomba! Ez az ösztöneinknek annyira hízogató kép vezet már jó háromszáz éve az európai és észak-amerikai embert, akár a kapitalizmus, akár a kommunizmus égisze alatt.

A szerző azonban nem áll meg e lehangoló tényeknél. Megtudjuk tőle azt is, hogy a Kárpát-medencében élt elődeink miként igazodtak a természethez, ezt fejlesztve és gazdagabban tenyésztve téve. Könyve egyúttal segít tudatosabban felkészülni a fogyasztói társadalom összeomlását követő időszakra: hogyan tudjuk átvészelni a válságot, s miként leszünk képesek újra természetet fenntartó, sőt azt gazdagító életvitelre (Kairosz Kiadó – 2009).

Ref. **Dobay Pál**

